



Միպիլ

Սոսին տակ

Կը մարեր հետին ճաճանչն արևուն
Լեռներուն կողեն ինկած մինչև ծով,
Երբ ծաղկահաս մայրն հուզմամբ սարսըռուն՝
Կը խոսեր անոր իր հոգվույն բոցով:
Կը մարեր հետին ճաճանչն արևուն:
Հովանվույն ներքև սոսին դարավոր
Տալով կաթոգին իր հետին համբույր,
Այրը կը մեկներ հանձնելով անոր
Չըքնաղ մանկիկ մը խարտյաշ վարդաբույր,
Հովանվույն ներքև սոսին դարավոր.
« Մի՛ լար, միշտ հիշե՛ մեր քաղցրիկ օրեր,
Կըսեր ցավագին հայրը մըտահոգ,
Դուն Աբելն ունիս, իր ժըպիտն ու սեր
Կըրնան ըսփոփել թախիժ ու մորոք:
Մի՛ լար, միշտ հիշե՛ մեր քաղցրիկ օրեր:
Ես ձեզմե հեռու կ'երթամ տարագիր.
Թո՛ղ որ նայվածքեդ քաղեմ՝ քիչ մը ուժ.
Որդիս, շա՛տ սիրել ինձի խոստացիր,
Որ հոգի առնեմ քու ձայնեդ անույշ:
Ես ձեղմե հեռու կ'երթամ տարագիր»:
Հերոստ աչքերը արցունքով լեցուն՝
Ձայնով մը նըվաղ, հագիվ լըսելի,
« Կ'երդնում թե, ըսավ, կյանքս, հոգիս համբուն

Պիտի նըվիրեն որդույս և քեզի»,
Հրրուտ աչքերը արցունքով լեցուն:
Մինչ հայրն այդ ուխտին վըրա կը ցնծար,
Գուժկան կառաչ նը թըռա՛վ ահարկու

Հանկարծ կատարեն սոսին բարձրաձայր,
Բու նը ըսկսավ հեծել. «հո՛ւ, հո՛ւ, հո՛ւ»,
Մինչև հայրն այդ ուխտին վըրա կը ցնծար:

.....

Մութը գիշերվան կ'իջներ լեռնեն վար.
Իր ձիով ճերմակ ա՛լ անհետացեր՝
Մեկներ էր արդեն հայրը սըրավար,
Դեռ կը լըսվեին սև բուին կոծեր:
Մութը գիշերվան կ'իջներ լեռնեն վար:



Հովանվուն ներքև դարավոր սոսին
Մայրը իր որդվուն հետ նըստած մինակ՝
Կը դիտեր տըմուն հուսկ ցուքը լույսին,
Որ կ'երթար պահվիլ լուրթ ծովուն հատակ:
Հովանվուն ներքև դարավոր սոսին:
Առույգ տըղայ մ'էր Աբելն ալ հիմակ,
Հասակը իր մոր կը հասներ ուսին,
Միրտը կըրակ էր, ինքը բոց համակ՝
Աղվոր էր դեմքն ալ գերթ պայծառ լուսին:
Առույգ տըղա մ'էր Աբելն ալ հիմակ:
« Մա՛յր, կ'ըսեր, ինչո՞ւ հայրիկս ուշացավ.
Տե՛ս ըստվերները դաշտին մեջ լեցան:
Երթանք քեզի հետ ձոր, դաշտ ու անձավ,
Նայինք, կարսնցո՞ւց արդյոք իր ճամբան:

Մա՛յր, կ'ըսեր, ինչո՞ւ հայրիկս ուշացավ»:
« Համբերե՛ քիչ մ'ալ, Աբե՛լս իմ սիրուն,
Պատասխան կուտար մայրիկն անկասկած.
Ա՛լ պիտի չ'ողբանք քեզ հետ օրն ի բուն,
Զի հորդդ դարձին վայրկյան մը մընաց,
Համբերե քիչ մ'ալ, Աբե՛լս իմ սիրուն»:
Զըվարթ էր սիրտն ալ ճիշտ իր դեմքին պես,
Քանզի կ'սպասեր սիրելվույն դարձին,

Եվ ի՞նչ պարծանքով, ինչ հաճույքով վես
Կ'երադեր ցույց տալ անոր իր որդին:
Զըվարթ էր սիրտն ալ ճիշտ իր դեմքին պես:
Բայց տրդուն սիրտը հուզմունքով կ'եռար,
Եվ չ'ուզեց լըսել խընդրանքն իր մորկան,
Ելավ բարձրաբերձ այն սուսին կատար
Տեսնելու համար հայրը սիրական:
Զի տրդուն սիրտը հուզմունքեն կ'եռար:
«Ա՛խ, մայրի՛կ, գոչեց ծառին գագաթին.
Կարավան մ'ահա կուգա դեպի մեզ,
Շատ ձիավորներ շուտ-շուտ կը գրոհեն.
Հայրիկս ալ հե՞տն է. եկո՛ւր որ տեսնես:
Ա՛խ, մայրի՛կ», գոչեց ծառին գագաթեն:
Հորը կարոտեն հոգին սիրարծարծ
Փութաց կաղնիեն իջնել հև ի հև,
Ոտքը սահեցավ, վար ինկավ հանկարծ,
Փըշրեցավ գանկը ժայռերուն վերև:
Հորը կարոտեն հոգին սիրարծարծ:

.....

Մութը գիշերվան կ'իջներ լեռնեն վար,
Անտառին խորեն իր ձիով ճերմակ
Հայրն ուրախ-զըվարթ հասավ սրբավար

Գըրկելու հույսով իր սիրուն գավակ:
Մութը գիշերվան կ'իջներ լեռներն վար:
Հովանվուն ներքև սուսին դարավոր,
Մայրն, որ խելահեղ լալով կը թասար,
Ցուցուց խեղճ հորը իր գավակն աղվոր
Ոսկրակույտի մը եղած հավասար,
Հովանվուն ներքև սուսին դարավոր:
Եվ հանկարծ «հո՛ւ, հո՛ւ», վայեց բուն վերեն,
Եվ կանխավ լացած էր մահը մանկան,
Մինչև խույս կուտային հեք հորն ալ սրբտեն
Սիրոյ, հրրճվանքի երագներն այնքան.
Ու դարձյալ «հո՛ւ, հո՛ւ» վայեց բուն վերեն: